

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ῖ ο ν τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
κρίστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα

εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν

Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρὸ
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲ
ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγρα
καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμό
ντῆς ἀποστελλούσης δὲν εἰν
δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶ
εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσ
γραμματοσημὸν 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ γυναῖκες εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Βουλὴν. — Αἱ προμήτορες τῆς νέας γενεᾶς : αἱ Φαναριώτισαι (ὑπὸ κ Πηνελόπης Παπαηλιοπούλου). — Ἀπὸ τὸ ταξεῖδι μου. Ἡ Παναγία τοῦ λαοῦ. — Ἡ Ἀσπασία (ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ κ. Γ. Φιλαρέτου). — Αἱ νέαι λαχειοφόροι τῆς Τραπεζίτις. — Συνταγή — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

Αἱ ΓΥΝΑΙΚΕΣ Εἰς τὴν ΒΟΥΛΗΝ

Μὴν ἀνησυχῆσετε ἀπὸ τὸν τίτλον. Δὲν πρόκειται περὶ γυναικῶν βουλευτῶν, ἀλλ' οὔτε κἀν περὶ γυναικῶν ἔστω καὶ ἐρασιτεχνικῶς πολιτευομένων. Αἱ γυναῖκες τῆς Ἑλλάδος εἶναι πολῦτιμοι κομματάρχαι κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐκλογῶν, εἶναι ἰσχυροὶ συνεργάται κατόπιν διὰ τὴν εἰς τὰ παρασκηνία διεξαγομένην πολιτικὴν ὑπηρεσίαν, συγκρατοῦν φίλους, προσηλυτίζουσι ἀντιθέτους, ἐμποδίζουσι ἀδικίας, ἐργάζονται ἐν γένει μὲ τὴν αὐταπάρησιν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν, ὁ ὁποῖος εἶναι ἔμφυτος εἰς τὴν γυναικείαν ψυχὴν, χωρὶς ποτὲ νὰ φροντίσῃ διὰ τὸν ἑαυτῶν τῶν, χωρὶς ποτὲ νὰ ἐνθυμηθῇ τὸ φύλον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκουσιν.

Εἶναι κατὰ συνέπειαν κομματάρχαι, τῶν ὁποίων καὶ ἡ ὑπαρξὶς ἀκόμη λησμονεῖται εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Σταδίου, εἰς τὸ ὁποῖον μελετᾶται, συζητεῖται καὶ ἀποφασίζετῆ ἡ τύχη τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ὁ Ἑλληνισμὸς διὰ τοὺς πολιτικοὺς τῆς Ἑλλάδος εἶναι οἱ ἄνδρες, εἶναι ἡ γῆ, εἶναι αἱ ἰδιοκτησίαι, ἀλλὰ δὲν εἶναι αἱ γυναῖκες οὔτε ὡς ἄτομα, οὔτε ὡς φύλον, οὔτε ὡς παράγων ἔθνικος, κοινωνικὸς ἢ οἰκογενειακός.

Κανεὶς νόμος, καμμία σκέψις, καμμία στιγμὴ πολῦτιμος δὲν διετέθη ποτὲ μέσῃ ἐκεῖ διὰ τὴν γυναῖκα, οὔτε ἀπὸ πικτέρας πολυπληθῶν ἀτυχῶν θυγατέρων, οὔτε ἀπὸ ἀδελφοῦ καὶ υἱοῦ, οἱ ὁποῖοι ὀφείλουσι ὅ,τι εἶναι εἰς μητέρας καὶ ἀ-

δελφάς, οὔτε ἀπὸ συζύγου, οἱ ὁποῖοι εἰς κάθε στιγμὴν ἀντιλαμβάνονται πόσων πολυτίμων ἐφοδίων τῆς ζωῆς στεροῦνται αἱ γυναῖκες τῶν, ἀκριβῶς ἕνεκα τῆς παντελοῦς ἀδιαφορίας τῆς πολιτείας εἰς πᾶν ὅ,τι τὰς ἀποβλέπει ἀπὸ τῆς μικρᾶς τῶν ἡλικίας μέχρι τοῦ γήρατος.

Πλὴν τῆς μηχανικῆς ἀντιγραφῆς ἄρθρων τινῶν ξένου κώδικος, κανονίζοντος τὰ τῆς γυναικός, τῆς πρὸ αἰῶνων, ἀντιγραφῆς γενομένης ἔταν ἡ Ἑλλὰς κατηρητίσθη εἰς βασιλεῖον, τίποτε ἄλλο δὲν ἔγινε, καμμία ἄλλη μελέτη, τροποποιήσις, νομοθετικὴ ἐνέργεια ἀναφερομένη εἰς τὴν Ἑλληνίδα γυναῖκα.

Ἐὰν ὑπάρχη εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἐν Διδασκαλεῖον θηλέων, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὰ χρηματικὰ κληροδοτήματα ἰδιωτῶν. Ἐὰν ὑπάρχη ἐν καὶ μόνον εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἐπαγγελματικὸν σχολεῖον, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν πρωτοβουλίαν καὶ ἰδιωτικὴν ἐνέργειαν ὠρισμένου κύκλου γυναικῶν. Ἐὰν ὑπάρχουν δύο τρία ἐργαστήρια ἀπόρων γυναικῶν καὶ αὐτὸ ὀφείλεται εἰς τὰς γυναῖκας καὶ εἰς δωρεὰς ὁμογενῶν. Ἐὰν ὑπάρχη βιομηχανία γυναικεία τοῦτο καὶ πάλιν ὀφείλεται εἰς τὰς γυναῖκας.

Ἡ πολιτεία δὲν ἔκαμε τίποτε, δὲν ἐσκέφθη τίποτε δὲν ἐνομοθέτησε καὶ ἐθέσπισε τίποτε διὰ τὴν γυναῖκα. Ἀνήλικα τὴν ἀρίνει ἀπροσπάτευτον κατὰ παντοίων ἐπιβουλῶν καὶ παγίδων, ὧν πίπτει ἀνύποπτον καὶ ἀνεύθυνον θύμα. Ἐνήλικα τὴν τάσσει εἰς τὴν ἰδίαν κατηγορίαν μὲ τοὺς μωροὺς καὶ ἡλιθίους, ἀφοῦ τὴν θέτει ὑπὸ διαρκῆ κηδεμονίαν καὶ τῆς ἀρνεῖται τὸ ἐλάχιστον δικαίωμα καὶ ἐπὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἀνηλίκων τέκνων τῆς. Ἀπέναντι οἷας δῆποτε ἀστυκῆς πράξεως ὁ πρῶτος ἀχθοφόρος τοῦ δρόμου ἔχει μεγαλείτερα δικαίωμα καὶ ἀπὸ τὴν γυναῖκα καὶ ἡ μαρτυρία τοῦ πρώτου ἡλιθίου καὶ μεθύσου εἰς πᾶσαν συμβολαιογραφικὴν πράξιν ἔχει τὸ κύρος, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει

ή μαρτυρία της πλέον εντίμου, ανεπτυγμένης και οικονομικώς ανεξαρτήτου γυναικός. Προκειμένου περί της εργατίας, περί εκείνης, ή οποία είναι καταδικασμένη να παλαίη δια να ζή, καμμία προστατευτική μέριμνα, καμμία διαρρυθμίσεις των όρων της εργασίας, καμμία περί της υγείας της ως μητρός φροντίς, καμμία κλη αστυνομική διάταξις.

Διά την Βουλήν, διά τους πολιτευομένους, διά τας Κυβερνήσεις, διά τους ύπουργούς της Ελλάδος, γυναίκες δεν υπάρχουν εις τον τόπον αυτόν ή μάλλον δεν είναι όντα ανγνωρίζόμενα επισήμως.

Δι' αυτό μου έπροξένησεν ιδιαιτέραν έκπληξιν όταν προχθές ανέγνωσα ένα λόγον Έλληνας πολιτευομένου, όστις όμιλών περί των στρατιωτικών νομοσχεδίων, όμιλών περί των άδικιών της στρατιωτικής νομοθεσίας κατά των νόθων τέκνων ανέφερε και όλίγας λέξεις σχετιζόμενες με την άδιαφορίαν της Έλληνικής Πολιτείας διά την τύχην της γυναικός.

Ο πρώην ύπουργός της Δικαιοσύνης κ. Ζυγομαλάς είναι ό ήρωσ του πολιτικού αυτού πραξικοπήματος. Είς την φράσιν του λόγου του έλητμόνησε την πικριστάτην παράδοσιν της Έλληνικής Βουλής, του να τηρή σιγήν ίχθύος, προκειμένου περί της έν τη πολιτεία τύχης των Έλληνίδων, και ειλικρινέστατα ήγειρε φωνήν δικαμαρτυρίας ύπερ του άδικουμένου φύλου. Ίδού αυτόλεξεϊ αι λέξεις του, αι αναφερόμεναι εις την γυναικά : « Τήν γυναίκα έχομεν εις εις πολύ ήττονα του άνδρός θέσιν έν «Ελλάδι» ήμερι μνήσαμεν όλως περι αυτής· ουδεμία περι αυτής σοβαράμέριμνα έλάβηθη και εις αυτήν τήν εκπαίδευσιν εις ήττονα θέσιν έχομεν αυτήν, άρνηθέντες αυτή η δημοσίαν μέσσην εκπαίδευσιν, ουτε άλλως νομοθετικώς έμεριμνήσαμεν περι αυτής, λύνοντες τά δεσμά, αίροντες την ανισότητα ».

Και όχι μόνον ό κ. Ζυγομαλάς εις τας φράσεις αυτές πολύ συνοπτικώς κατηγόρησε την Έλληνικήν Βουλήν διά την εις την γυναικά προσταγνομένην άδικίαν, αλλά και όλόκληρος ή Βουλή ανεγνώρισε την άδικίαν, άφού ουδεις άντεϊπεν ουδεις διεμαρτυρήθη, ουδεις διέκοψε τον ρήτορα.

Όσπε ήρχισαν να αισθάνωνται οι Έλληνες πολιτευόμενοι ότι είναι ανάγκη να αλλάξουν τακτικήν, ότι τοις επιβάλλεται μέσα εις τας σωρείας των νομοσχεδίων των και εις την άτελείωτον πολυλογίαν των μικροτάτων άγορεύσεων των να ένθυμούνται ότι υπάρχουν και γυναίκες εις την Ελλάδα και να άφισρόνουν ποῦ μίαν κλην ιδέαν, ποῦ μίαν νομοθετικήν τροπολογίαν, ποῦ μίαν δικαίαν μεταρρυθμίσειν, τας άγχιθας των όποιων συνεπίεις οι άνδρες και πάλιν αυτοι πρώτοι θα καρποῦνται, είτε ως πατέρες και σύζυγοι ή άδελφοι, είτε ως μέλη κοινωνίας δικαίως κατηρητισμένης.

Αι γυναίκες λοιπόν εισήχθησαν από προχθές επισήμως εις την Έλληνικήν Βουλήν, όχι ως πολιτευόμεναι, άλλ' ως ισότιμοι με τον άνδρα, δικαιοῦμεναι να άπαιτήσουν νομοθετικήν εργασίαν σοβαράν, ή οποία να βελτιώση την θέσιν των και να έξσφαλίση εις αυτές καθεστώς πολιτικόν, ανάλογον με το κοινωνικόν, το όποιον αυτοι διά της ευεργετικής εις την κοινωνίαν δράσεως των απέκτησαν.

ΑΙ ΠΡΟΜΗΤΟΡΕΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Προτιθέμενη να άφηγηθώ διά τας προμήτορας τας έν Κωνσταντινουπόλει, έγκταταθείσας εις Αθήνας μετά το 21, όφείλω να όμιλήσω γενικώτερον επί τούτου και πως προήλθεν ή επωνομασία Φαναριώται ή εμφαίνουσα την άριστοκρατίαν της τότε εποχής.

Η παράδοσις λέγει ότι οι Φαναριώται δεν ήσαν γέννημα και θρέμμα της Κωνσταντινουπόλεως, άλλ' ουτε και γενεά φθάσασα μέχρι του 21 από των ήμερών του Κωνσταντίνου και της άλώσεως της Κωνσταντινουπόλεως. Αλλά μετανάσται εκ τω βορείω μερών της Πελοποννήσου, άγγινοσ και επιχειρηματίαι συνεκεντρώθησαν εις την συνοικίαν Τό Φανάρι ειργάσθησαν πνευματικώς και υλικώς και ανήλθον τας βαθμίδας της κοινωνίας διά της έξόχου προκοπής των, του ζήλου προς τά έλληνικά γράμματα και την ακλόνητον πίστιν προς την ορθοδοξίαν. Περμεφερές παράδειγμα της συνθηείας των μεταναστεύσεων έχομεν τους νοτίους κατοίκους της Πελοποννήσου, οίτινες άπήλθον έν σώματι εις την Κορσικήν, και τινες εις την Σικελίαν.

Της Στερεάς Ελλάδος οι κάτοικοι όλως αντίθετου χαρακτήρος των Πελοποννησίων δεν μετατοπίζονται, άλλ' είναι προσκολλημένοι εις τά βουνά των και εις τά κρυοφύλια των.

Εμελέτησα και την λεγομένην Χρυσήν Βίβλον, ήτις έμπεριέχει την γενεαλογίαν των Φαναριωτών μέχρι των ήμερών μας. Οι πολλοί όμως λέγουσιν, ότι εις τά περισσότερα, έσφαλμέναις πληροφορίας έχει ό συγγραφεύς, άνάγων την ύπαρξιν των Φαναριωτών εις τους Βυζαντινούς χρόνους και άναφέρων ως πρωτίστην οικογένειαν την των Αργυροπούλων, ήτις, ως λέγει έδωκε και Αυτοκράτορας και Αυτοκρατείρας εις το Βυζάντιον. Υπήρχε τότε οικογένεια Αργύρη, άλλ' ήτις δεν έχει σχέσιν ως λέγουσι, με την κατόπιν επιφανή οικογένειαν Αργυροπούλων, την όποιαν ευρίσκομεν κατά τον Ιερόν Αγώνα μοχθήσασαν και συντελέσασαν εις την ανεξαρτησίαν της Ελλάδος.

Όπως δέποτε, και άν προ της άλώσεως ύπήρχον οι Φαναριώται ή μετά την άλωσιν και όπως ή παράδοσις λέλει ότι εκ Πελοποννήσου όρμώνται αυτοι, έν είναι το βέβαιον και εις το όποιον συμφωνούσι πάντες οι ιστορικοί και αι παραδόσεις : ότι ή γενεά των Φαναριωτών ήτο έξέχουσα εις μεγάλους άνδρας, εις μεγάλους πατριώτας επιβληθέντας διά των άρετών των, της έξόχου μαθησεως, της ευρείας διανοίας των εις τους Τούρκους, οίτινες τοις ενεπιστεύοντο τας κυριώτερας και ανώτερας θέσεις των πρεσβευτών και δραγουμάνων.

Εκ τούτων διαρίζοντο εκ περιτροπής οι ήγεμόνες της Βλαχίας και Μολδαυίας, και αυτοι ένέπνευσαν εις τους λκούσ εκείνους το σέβας προς την Αρχήν, την εκτίμησιν της Έλληνικής φυλής, τον έρωτα προς τά Έλληνικά γράμματα. Οι δέ Μολδαυοι και Βλάχοι των έξεχουσών οικογενειών, οι εκπαιδευόμενοι εις Γαλλίαν, έλέγοντο Έλληνες

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Δέν ειξεύρω διά τους θερινούς μήνας της μεγάλης ζέστης δροσερώτερον καταφύγιον εις το διάστημα της ημέρας από την εκκλησίαν. Τήν γνώμην αυτήν την έσχημάτισα εκ πείρας τον παρελθόντα Ιούλιον, κατά τον όποιον ήμην ήναγκασμένη να μένω εις Ρώμην.

Όταν κατά τας μεσημβρινάς ώρας ή υπερβολική ζέστη ήρχιζε να μου ένθυμίζη τά καύματα των Αθηνών, άμέσως το καπέλλο μου και εις την εκκλησίαν. Είς ποίαν, άδιάφορον. Ηρκει να ήτο μεγάλη και πλούσια. Μόλις εισηρχόμην ή άτμοσφαιρα έγινετο δροσερά, ό ήλιος με το κουραστικόν λευκόν φώς του εκρύπτετο διακριτικώς όπίσω από τά χρωματιστά κρύσταλλα των γοθθικών θυρίδων και παραθύρων και ή ζωή έπαρουσιάζετο υπό μορφήν αληθινής και άνέτου μακαριότητος.

Και άμέσως ήσθανόμην και έγω την μακαριότητα αυτήν να ποτίζη όλον το είναι μου, βλέπουσα γύρω μου πρόσωπα ήσυχα, ώραία, ήμερα, να σκορπίζουν μόνον μειδιάματα άγάπης και χαρής, και να απολαμβάνουν μακαρίως μίαν δόξαν και μίαν ευτυχίαν, ή οποία όσον και αν είναι άλλου κόσμου και άλλης ζωής μεταδίδει όμως πάντοτε κάτι τι ευχάριστον και παρηγορεϊ, ανακουφίζει, ήσυχάζει κάθε ανήσυχον ψυχήν.

Ένθυμούμαι ιδιαιτέτως μίαν ήμέραν, καθ' ήν ύπέφερα πολύ, τόσοσιν πολύ ψυχικώς, ώστε τίποτε μά τίποτε δεν ήμπορούσε να με ανακουφίση. Συνέπεσεν ή ήμέρα εκείνη να είναι και πολύ ζεστή, και επειδή το δωμάτιον μου του ξενοδοχείου δεν με έχωρούσε, κατέφυγα εις την πρώτην εκκλησίαν, την όποιαν ήώρα έμπρός μου. Ητο ή Παναγία του Λαού.

Θά ύποθέτετε ότι ή Παναγία του Λαού είναι εκκλησία ταπεινή, απλή, μετριόφρων και ανεπίδεικτος ύπαιθρος, του όποιου φέρει τον τίτλον. Κάθε άλλο. Είναι μίαν από τας πλέον μεγαλοπρεπείς και πλούσιαις εκκλησίας της Ρώμης, ύποθέτω και από τας πλέον ώραίας. Ο καθολικός κληρος, έν συνήθως δεν είναι ευεργετικώτερος προς τον λαόν από την καθολικήν πολιτείαν, έν δεν είναι γενναιότερος εις παροχάς και βοηθήματα άμεσας, ύπόσχεται όμως μέλλον περιλαμπρον και ευτυχές εις τους πιστούς όπαδούς του, και του μέλλοντος αυτού δίδει μίαν συγκεκριμένην κήπως ιδέαν διά της εκκλησίας.

Η ώραία και πλούσια εκκλησία, είναι το προκύλιον, ή πρώτη θύρα, ή φέρουσα εις τον παράδεισον, ό όποιος περιμένει όλους τους πτωχούς και τους αποκλήρους της ζωής αυτής. Έκει μέσα κήνει κκεις γνωριμίαν με βασανισμένους άλλων εποχών, οι όποιοι όμως από τον παράδεισον όπου απολαμβάνουν όλα τά αγαθά, ύπόσχονται την ευτυχίαν εις όσους τους μιμηθοῦν εις την ζωήν.

Δέν ύπάρχει άγιος, άγγελος, μάρτυς, άρσενικός ή θηλυκός, άδιάφορος, ό όποιος να αναπαρίσταται εις την εκκλησίαν με τας αθλιότητας και τά βάσανα και τας άσχημίας, με τας όποιαις παρίστατο εις την ζωήν. Γυναίκες του λαού,

και έσεμνύνοντο διά την Έλληνικήν καταγωγήν των.

Και ούτως αι επιφανείς οικογένειαι των Φαναριωτών έσέσποσαν των δεσποτών των και οι Μαυροκορδάτοι, οι Βουτζοι, οι Μουρούζοι, οι Χατζερή, οι Μάνοι, οι Αργυροπούλοι, οι Υψηλάνται, οι Καρτζα έγιναν ό πυρήν, έξ ου ήεδόθη το πύρ των έλευθέρων ιδεών, και όστις άπετέλεσε την κοιτίδα των ήρώων του ύπερ ανεξαρτησίας άγώνος.

Είς τους Φαναριώτας τότε ύπήρχεν ή άρίστη συνήθεια να εκπαιδεύονται εξίσου τά άρρενα και τά θήλεα· και ούτως αι οικογένειαι έμορφώνοντο με τας αυτές αρχάς, με τας αυτές βλέψεις, με τους ίδίους πόθους. Αι άδελφοι του Αλεξάνδρου Μαυροκορδάτου δεν ύπελείποντο κατ' ουδέν εις την μάθησιν, και ήμιλλώντο μετ' αυτού εις την εκμάθησιν της αρχαίας γλώσσης· και ό Πλάτων, ό Θουκυδίδης, ό Χρυσόστομος και ό Βασίλειος έδιδον άφορμήν μεταξύ των άδελφών εις φιλολογικάς διαμάχας, των όποιων συχνάκις έξήρροντο νικηταί τά θήλεα.

Λέγω δέ ότι ήτο άρίστη ή συνήθεια αυτή, διότι κατόπιν εις τον οικογενειακόν βίον ό άνήρ και ή γυνή ήδύναντο να άλληλοβοηθώνται εις την άνατροφήν των τέκνων των και να ευρίσκωσιν ανακούφισιν και ύποστήριξιν οι άνδρες εις τας γυναίκας των διά τά μεγάλα έργα, τά όποια άνελάμβανον και άπέναντι της πατρίδος και άπέναντι του σταδίου εις ό προωρίζοντο. Δέν έχωρίζοντο δέ εις την μάθησιν, ειμή όταν ό άνήρ ώφειλε να εκλέξη μίαν επιστήμην, ή δέ γυνή ώφειλε να ένασχοληθη εις την επιστήμην του οικου.

Μη νομίζετε δέ, ότι αι γυναίκες αυτοι έγινοντο σχολαστικαί. Ουδόλωσ. Αι γυναίκες αυτοι εκάμνον το γλυκό από κудώνι εις το μαγειρείον μετήν ιδίαν ήσυχίαν και άφείλαιν, με την όποιαν όλίγον κατόπιν επιβλέπουσαι την μελέτην των τέκνων των, έλεγον : πρόσεχε παιδί μου, δεν κρατείς καλὰ το μέτρον εις τον Όμηρον, ή διώρθωνα την έξήγησιν αυτών εκ των του Πλάτωνος ή Ξενοφώντος χορίων. Και δεν ευρίσκετο ουδεμία εξ αυτών των υπερτέρων γυναικών να έρωτήση αν ό Καρκαϊσκάκης ήτο Ρώσσοσ στρατηγός, ουτε ποίος είναι ό γλύπτισ της Βενούς (Αφροδίτης) Και έμάνθαναν εις τά τέκνα των κρυφά, διά τον φόβον των Τούρκων, τους στίχους του Ρήγα Φερραίου και του Σολωμού και προητοίμαζον αυτά καταλλήλως διά τον μέλλοντα άγώνα.

Και νυν ακόμη ύπάρχει γηραιά Δέσποινα εκ του γένους εκείνου των μεγάλων Φαναριωτών, ήτις άπαγγέλει στίχους του Όμήρου, γνωρίζει πάντας τους συγγραφείς των αρχαίων και εκ μνήμης εκστηθίζει σχεδόν όλόκληρον τον Racine. Και κατοικεί εις μικρόν οικίσκον αυτή ή Μεγάλη, μη έχουσα τά μέσα, άπωλέσασα πάντα εις το 21, και φρικα και οδύρεται ακούουσα τας έγγονάς της να λέγωσι : « Τίς προ άλλες είμαστε στο περιβόλι του μπάρμπα μας και μάς είχεν ένα γιουβέτζι καλό, μά έβάλαμε όλεσ μας ρεφενέ για να πάρωμε και ντομάτες φρέσκες ».

Πηνελόπη Παπαηλιοπούλου.

χειρών ακτες, άχθοφόροι, μεταβάλλονται εις πρίγκηπας και πατριάρας τής εκκλησίας, εϋθως ως τὸ μαρτύριον τής ζωής κλεισθὲν διὰ παντός τὰ μάτια των. Ἀμέσως τὰ χονδροειδή χέρια των λεπτόνουνται και λευκαίνονται και γίνονται άβρα ως κρῖνα, αἱ μορφάι των άκτινοβολοῦν τὸ φῶς τοῦ έντελλεστέρου κάλλους, τὰ ράκη των ένδυμάτων των μετατρέπονται εις πορφύρας και άλλουργίδας και ὁ σκούφος τής κεφαλής των, τὸν ὅποιον ἴσως συχνά ἔτειναν εις έπαιτείαν γίνεταί διάδημα χρυσόν ἢ άκτινωτὸν φωτόβολον, πολυτιμότερον ἀπὸ ὅλα τὰ στέμματα τής γῆς.

Και οἱ μάρτυρες αὐτοὶ τής ζωής και προνομιοῦχοι τής αἰωνιότητος ἔχουν άνάγκην περιβάλλοντος ἀναλόγου, τὸ ὅποιον νὰ δίδῃ πλήρη ιδέα τής νέας θέσεως των και ὅλης τής εὐμαρείας και ἀπολαύσεως, τὴν ὁποῖαν ὁ Θεός έπιφυλάσσει εις τοὺς εκλεκτούς του.

Ὁ καθολικὸς κληρὸς, εις τὸ περιβάλλον αὐτὸ τὸ ὅποιον γίνεται και περιβάλλον τής ιδιότητος του ζωής, εἶναι ὄχι μόνον γενναῖος και πλουσιοπρόχως, άλλὰ σπάταλος. Ὁ Περικλῆς ὅταν μετέτρεπε τοὺς θησαυρούς των Δελφῶν εις τὰ άθανάτα μάρμαρα τοῦ Παρθενῶνος και εις τὴν ἐξ έλεφαντόδοντος Ἀθηνᾶν, δὲν ὑπῆρξεν οὔτε περισσώτερον φιλόδοξος οὔτε περισσώτερον ἐγωιστῆς ἀπὸ τὸν καθολικὸν κληρὸν. Ὅπως ἐκεῖνος ἀποχάλλετα και αὐτὸς εἶναι άνεξάντλητος εις θυσίας χρηματικὰς, αἱ ὁποῖαι μετατρέπονται εις άνάκτορα και μέγαρα ὠραῖα, μεγαλοπρεπῆ, στολισμένα ως μουσεῖα, και εις θεοὺς, Παναγίας και άγίους, έργα Τέχνης ὑπερόχου και αξίας μυθῶδων τιμῶν.

Τὰ ὠραῖα αὐτὰ μέγαρα με τοὺς μυθῶδους πλούτου άγίους και θεοὺς εἶναι αἱ καθολικαὶ εκκλησίαι. Ὅλην τὴν ἡμέραν αἱ πύλαι των εἶναι άνοιχταί εις τοὺς διαβάτας και τὰ προπύλαιά των με άψίδας αἱ ὁποῖαι ὀμοιάζουν θριαμβευτικὰ τόξα, στεγάζον ὄλους τοὺς άναπήρους και τοὺς άποκλήρους, οἱ ὁποῖοι ζοῦν ἐκ τής έπαιτείας. Τὴν νύκτα οἱ ἐπαῖται ἐπανέρχονται εις τὰς τρώγλας των, ὄνειρευόμενοι ἴσως ὅτι διανυκτερεύουν εις τὸν Παράδεισον. Καὶ φυσικὰ ἀφοῦ αἱ έντυπώσεις και τὸ περιβάλλον τής ἡμέρας ἔχουν κατακλύσει και τὰς ψυχὰς και τὴν φαντασίαν των.

Αὐτὰς τὰς σκέψεις ἔκαμνα τὴν ζεστήν ἐκεῖνην ἡμέραν τοῦ Ἰουλίου, ὅπου κατέφυγα και ἐγὼ ως εις ἄσυλον άνακουρίσεως εις τὴν εκκλησίαν τής Παναγίας τοῦ Λαοῦ. Ἡ Παναγία τοῦ Λαοῦ εὑρίσκειται εις τὴν ὀμώνυμον πλατεῖαν τὴν μεγαλειότεραν βεβαίως πλατεῖαν τής Ρώμης, εἶναι κτισμένη τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα, άλλ' άνακαινισμένη ἀργότερα χωρὶς νὰ ἔχη χάσει τίποτε ἀπὸ τὴν ὠραίαν ἀρχιτεκτονικὴν τής.

Με δεξιὰ και ἀριστερὰ σειρὰν παρεκκλησίων, τὰ ὁποῖα τὴν χωρίζουν ἀπὸ τὸν νόρθηκα με σειρὰν ὠραίων άψίδων, χωρὶς τίποτε τὸ πομπῶδες, με τὴν γραφικότητα μόνον των παλλεύκων στύλων, ἐπὶ των ὁποίων συναντῶνται αἱ ὠραῖαι και μεγαλοπρεπεῖς καμπύλαι των άψίδων τής, ἢ Παναγίας τοῦ Λαοῦ ἠμποροῦσε κάλλιστα νὰ ὀνομασθῇ Παναγία τής ἀριστοκρατίας, τὸσον αὐστηρῶς ὠραία και κλασικὴ εἶναι και ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τής και ὁ έσωτερικὸς διακοσμὸς τής.

Τὸ μάρμαρον δεσπόζει, κυριαρχεῖ, βασιλεύει παντοῦ. Εἴτε εις κενοτάφια ἐπισκόπων, εἴτε εις προτομάς και άλλματα Παπῶν, εἴτε εις κολόνας και τόξα, εἴτε εις πλαίσια εικόνων άγίων, εἴτε εις άλληθινούς τάφους, τὸ μάρμαρον άκτινοβολεῖ πότε στιλπνόν, ὀμαλόν και λεῖον ως άκινήτοῦσα ἐπιφάνεια λίμνης, πότε πελεκημένον, σκαλισμένον, κεντημένον εις θαυμαστικὰ ανάγλυφα ἢ ζωντανευμένον ως ἀπὸ σάρκα και ὀστά εις μορφὰς ανθρώπων, των ὁποίων διειρεῖται τὴν εὐσεβῆ και ένδοξον ζωὴν.

Ἐμεινα δύο ὥρας μέσα εις τὴν εκκλησίαν αὐτήν. Ὁταν ἐξῆλθα ἤμην ἂν ὄχι εὐτυχῆς, ὅμως ἡσυχος. Δὲν προσνηχῆθην ἐν τούτοις οὔτε εις τὸν μεγαλοπρεπῆ Παντοκράτορα, ὁ ὅποιος ἠπλωνε ἐν γιγάντειον χερί εις εὐλογίαν των εις τὸ ἔλεός του καταφευγόντων πιστῶν, οὔτε εις καμμίαν ἀπὸ τὰς πολλὰς Παναγίας, αἱ ὁποῖαι εις ἐν ὠραῖον ὑπομνήσ και μακροθυμίας μειδιάμα των φκίνονται νὰ λέγουν εις τὰς γυναῖκας: ὑπάρχει και διὰ σκεδῶξαι και χαρά, ἂν εἰξεύρετε νὰ ἀγαπᾶτε και νὰ ὑπομένετε ως ἐγὼ » Ὑπάρχουν στιγμαὶ ψυχικῆς καταστάσεως, καθ' ἃς και αὐτοὶ οἱ πολὺ εὐσεβεῖς άνθρωποι ἀδυνατοῦν νὰ προσευχηθοῦν. Ἄλλ' ὅτι ἡ προσευχὴ δὲν θὰ ἠδύνατο τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην διὰ τὸ κουρασμένον πνεῦμα και τὴν άνήσυχον ψυχὴν μου τὸ κατώρθωσεν ἢ θέα των ὠραίων μορφῶν και των ὠραίων γραμμῶν, τὸ κατώρθωσεν ἢ ἡρεμος ἀρμονία, τὴν ὁποῖαν ἀπέπνεε τὸ σύνολον τής Ἐκκλησίας τής Παναγίας τοῦ Λαοῦ.

Η ΑΣΠΑΣΙΑ

(Ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ κ. Γ. Φιλαρέτου)

Πρὸ τοῦ Περικλέους και πρὸ τοῦ Ξενοφῶντος ὁ Ἀνακρέων εἶχε μαρτυρήσῃ εις τὰς ἀπογόρους τής Εὐας τὸ μέγα αὐτῶν ὄπλον, δι' οὗ νικῶσι και σίδηρον και πῦρ. Ἡ φύσις λέγει ἐν ὄδῃ τινι—πρὸς πάντας ἐδωρήσατο ὄπλον τι. Εἰς τοὺς τᾶν τοὺς κέρκτα· εις τοὺς ἵππους τὰς ὀπλάς· εις τοὺς λαγωὺς τὸ ταχύπουν πρὸς φυγὴν· εις τοὺς λέοντας φοικτοὺς ὀδόντας· εις τὰ ὄρνεα τὴν πτήσιν· εις τοὺς ἰχθῦς τὸ πλέειν· εις τοὺς ἄνδρας φρόνημα—ὡς λέγει ὁ ποιητής. Ἡπόρει τί νὰ δώσῃ εις τὰς γυναῖκας· ἐν τέλει δ' ἔδωκε και εις αὐτὰς τὸ κάλλος.

Ἄλλ' ὁ ποιητής ἐνόει κάλλος, κατὰ τὴν εὐραῖαν τής λέξεως έννοιαν, τοῦ σώματος και τής ψυχῆς. Αἱ δ' Ἑλληνίδες παρεξηγήσασι φαίνεται αὐτὸν, διήρχοντο τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου, ἀρωματίζουσαι τὸ σῶμα των και χρωματίζουσαι τὰς παρειάς, τὰ χεῖλη, τὰ βλέφαρα και τὰς ὄφρυς!

Ἡ πεζότης αὐτῆ τοῦ συζυγικοῦ βίου ἐγένετο ἀφορμὴ τής ἀναπτύξεως τοῦ θεσμοῦ των παλλακῶν· μικρὸν δὲ κατὰ μικρὸν εἰσῆχθη και ὁ συρμός, ὅπως οἱ σύζυγοι ἀπροκαλύπτως ἔχωσι και ἐταίρας πρὸς συμπλήρωσιν των ἀτελειῶν, αἵτινες ἐφαίνοντο τότε ὑπάρχουσαι εις τὸν θεσμόν τοῦ γάμου, διότι αἱ τοιαῦται γυναῖκες εἶχον μείζονα μόρφωσιν και διανοητικὴν ἀνάπτυξιν.

Εἰς τὸν κοινωνικὸν τοῦτον νεωτερισμὸν τὸ σύνθημα ἔδωκεν ἡ Μίλητος, ἔθθα ὁ πλοῦτος εἶχεν εἰσαγάγῃ τὴν τρυφήν και τὴν πολυτέλειαν, μετ' αὐτῶν δὲ—ὡς συνήθως και τὴν χαλάρωσιν των ἠθῶν.

Ἐν τοῖς Περικλοῖς ἐκεῖνοις τής Μικρῆς Ἀσίας ἡ γυνὴ ἀνετρέφετο και ἐξεπαιδεύετο, μόνον ὅπως θέλγη, προσελκύουσα θαυμαστάς, οὐχι δὲ ὡς ἐν Ἀθήναις, ἵνα φυλάττῃ τὸν οἶκον οἰοῖται ὡς δούλη τοῦ συζύγου.

Ἄλλὰ δὲν ἔλειπον και τότε αἱ ἐξαίρεσεις, καθ' ἃς αὐτῆ ἦτο τύραννος τοῦ συζύγου, ἐὰν κρινώμεν ἀπὸ τὰ ἄθλα τής Ξανθίππης, ἥτις ἐν ταῖς στιγμαῖς τής ὄργῆς τής—αἵτινες δὲν ἦσαν σπάνια— και νικητρὰς ἔχυνε κατὰ τής σοφῆς κεφαλῆς τοῦ δυσμοῖρου Σωκράτους. «... Ξανθίππη χαλεπὴ ἦν γυνὴ—γράφει ὁ Ἀθηναῖος—ἥτις και νικητρὰς αὐτοῦ κατέχει τής κεφαλῆς...»

Εἶχεν ἤδη καταστῆ διάσημος ἡ ἐκ Μιλήτου μηδίζουσα Θαργηλία, δεκατέσσαρας τὸν ἀριθμὸν διοικητὰς πόλεων σαγηνεύσασα, πρὶν ἢ γένηται σύζυγος ἐξ ἀριστερᾶς, οὕτως εἶπεῖν, χειρὸς και τοῦ Ἀντιόχου βασιλέως των Θεσσαλῶν, ὃν ἐπὶ τινὰ χρόνον, μετὰ τὸν θάνατόν του διεδέχθη και εις τὸν θρόνον.

Ἐν ἔτει δὲ 455 π. Χ. ἐνεφανίσθη εις τὴν Ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν νεῦνς εἰσοσκέτις, Μιλησία ἐπίσης. Αὐτῆ μιμηθεῖσα ἐν πολλοῖς τὴν συμπολίτιδα αὐτῆς, άλλ' οὐχι και μηδίζουσα, ἐπέπρωτο σπουδαίως νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος των Ἀθιδων, διότι πρώτη ἔλυσε τὰ δεσμὰ τοῦ ἀνδρικοῦ ζυγοῦ....

Ὁδμεῖα ἱστορικὴ μαρτυρία βεβαιῶν, ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀξίου ἦτο ὠραία. Καὶ ὅμως πολλοὶ συγγραφεῖς παριστῶσιν αὐτὴν ὠραιοτάτην ἐκ προκταλήψεως, ὡς ὑποθέτω.

Πάντες εὐλόγως φαντάζονται αὐτὴν θελκτικὴν τοὺς τρόπους, ἐκ τοῦ βίου τής δὲ ἀποδεικνύεται εὐφυῆς και φιλόδοξος. Βεβαιωμένον ὅμως εἶναι ὑπὸ ἀξιόπιστων μαρτύρων, ὅτι ἡ Ἀσπασία ἡ Μιλησία—διότι βεβαίως περὶ αὐτῆς πρόκειται—εἶχε μεγάλην φυσικὴν εὐγλωττίαν, ἣν και ἐκαλλιέργησεν ἐν τῇ ἐκμαθήσει τής ρητορικῆς και ἐν τῇ ἀσχίσει τής φιλοσοφίας.

Ὁ Ξενοφῶν ἐν τῷ «Οἰκονομικῷ» του τίθησιν εις τὸ στόμα τοῦ Σωκράτους, διαλεγόμενου μετὰ τοῦ Κριτοβούλου περὶ συζυγικοῦ βίου ὑπὸ φιλοσοφικὴν ἔποψιν τ' ἀκόλουθα : «Συστήσω δὲ σοι ἐγὼ τὴν Ἀσπασίαν, ἡ ἐπιστημονέστερον ἐμοῦ σοι ταῦτα πάντα ἐπιδείξει. . . .»

Ἄλλὰ και ὁ θεὸς Πλάτων ἐν τῷ Μενεξένῳ, δευτεροτόκῳ υἱῷ τοῦ Σωκράτους, ἐκ τής δευτέρας συζύγου του Μυρτοῦς, διαλεγόμενῳ μετὰ τοῦ πατρός του, παριστᾷ ἡμῖν οὐδὲν πλεον, οὐδ' ἔλαττον ἢ αὐτὸν τὸν δαιμόνιον Σωκράτη ὡς μαθητὴν τής γήθησης εις τὸ μάθημα τής ρητορικῆς, λέγοντα πρὸς τὸν υἱόν του : « . . . ἦπερ και άλλους πολλοὺς και αγαθοὺς πεποίθηκε ρήτορας, ἔνα δὲ και διαφέροντα των Ἑλλήνων, Περικλέα τὸν Ξανθίππου. . . »

Τὸ πάντων δὲ παρεδοξότερον, ὅτι κατὰ τὰ ἐν τῷ Μενεξένῳ—ἃ ὅμως τινὲς θεωροῦσι παιδιὰν τοῦ Πλάτωνος και οὐτινος άλλου ἀμφισβητοῦσι τὴν γνησιότητα—ἡ Μιλησία ἐπέξεργάζετο τὰς μυθραλιοβόλους δημηγορίας τοῦ νεφεληγερέτου Ἀθηναίου. Καὶ αὐτὸς ὅμως ὁ μισογύνης Εὐριπίδης ὑπῆρξε θαυμαστής τής, αὐτὴν ὑπαινισσόμενος εις τινὰς στίχους τής «Μηδείας» του.

Ὁ Ἡρόδικος, συγγραφεὺς κατὰ τρεῖς αἰῶνας μεταγε-

νέστερος τής Ἀσπασίας, παριστᾷ αὐτὴν και ποιήτριαν, ἀναφέρων και τινὰς στίχους, ὡς ὑπ' αὐτῆς ποιηθέντας, άλλ' οὐδεὶς ἐκ των συγχρόνων συγγραφέων βεβαιῶν τοῦτο, οἱ δὲ νεώτεροι κριτικοὶ και τὸ ἀμφισβητοῦσιν.

Ἡ ἐπαγωγὸς γυνὴ δὲν ἐδίδαξε φαίνεται τὸν ἐπιφανέστατον μαθητὴν, πρεσβύτερον αὐτῆς κατὰ δύο δεκαετηρίδας, μόνον πῶς νὰ κεραινοβολῇ ἐκ τής Πινυκὸς τοὺς ἀντιπάλους του. Ἡ ψυχολογικὴ κατάσταση τοῦ μαθητευομένου ἦτο τοιαύτη ἔνεκα τοῦ άνουσίου συζυγικοῦ βίου, ὅστε λίαν εὐκόλως ἀνέλαβεν αὐτὴ νὰ διδάξῃ αὐτὸν και τὴν τέχνην τοῦ ἔρωτος.

Οὔτε ὁ νοῦς, οὔτε ἡ καρδία τοῦ Περικλέους ἠδύναντο νὰ εὐρωσιν εὐχαρίστησιν εις τὰς συμπολιτίδας του, αἵτινες ὁσάκις δὲν ἠσχολοῦντο εις τὴν οἰκοκυροσύνην των, κατέτριβον τὸν χρόνον αὐτῶν εις τὸν σωματικὸν καλλωπισμὸν. Ἡ ἐρωτοδιδάσκαλος—ὡς τὴν ἀποκαλεῖ ὁ Ἀθηναῖος—εθριάμβευσε, κατακτήσασα τὴν καρδίαν τοῦ μαθητοῦ, ὅστις ἐθαμβώθη ὑπὸ των διανοητικῶν προτερημάτων τής νεήλδους. Ἐκτοτε ἡ Ἀσπασία, φαιδρύνουσα τὸ πολυμέριμον πνεῦμά του συμμετέσχε μέχρι τοῦ θανάτου του πάσης χαρᾶς και πάσης λύπης αὐτοῦ.

Ὁ Πλούταρχος, θέλων ν' ἀποδείξῃ τὸν βχθμόν τοῦ ἐρωτικοῦ πάθους, ὑπ' οὗ ἐφλέγετο ὁ Περικλῆς, διετήρησε μέχρις ἡμῶν και τὴν φήμην, ὅτι καθ' ἡμέραν, ὁσάκις ἐξήρχετο εις τὴν ἀγορὰν και ὁσάκις ἐπανήρχετο εις τὸν οἶκον, ἠσπάζετο τὴν Ἀσπασίαν.

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΝΕΑΣ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΥΣ ΤΗΣ ΕΘΝ. ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Ἐνοοῦμεν πληρέστατα τὸ ἐνδιαφέρον των κ. ἀναγνωστριῶν μας διὰ τὰς νέας λαχειοφόρους ὀμολογίας, διὰ των ὁποίων θὰ κτορθώσουν νὰ τοποθετήσουν ἀσφαλῶς, ἐντόκως και με τὴν ἐλπίδα κέρδους διὰ τής ἐπανηλημμένης κληρώσεως τὰς μικρὰς οικονομίας των.

Ἐπαναλαμβάνομεν ὅμως ὅτι ἡ πώλησις των ὀμολογιῶν αὐτῶν γίνεται ὄχι μόνον εις τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν, άλλὰ και εις ὅλα τὰ ὑποκαταστήματα τής Ἐθνικῆς Τραπεζῆς και ὅτι κατὰ συνέπειαν αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ προμηθευθοῦν τοιαύτας δύνανται νὰ ἀποτείνωνται κατ' εὐθεῖαν εις τὰ ἐν λόγῳ ὑποκαταστήματα των πόλεων ἢ των περιφερειῶν, εις τὰς ὁποίας μένου. Ὑπάρχει καιρός, μέχρι τοῦ προσεχοῦς Σαββάτου, 20ης Μαρτίου, καθ' ἣν θὰ θεθοῦν εις κυκλοφορίαν αἱ ἐν λόγῳ μετοχάι, νὰ ἐγγραφῶσιν αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ προμηθευθοῦν τοιαύτας ὀμολογίας.

Ἡμεῖς προσφερόμεθα νὰ φροντίσωμεν μόνον διὰ τὰς κοινοῦς εις μικρὰς πόλεις και χωρία, εις τὰ ὁποῖα δὲν ὑπάρχουν ὑποκαταστήματα τής Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Διὰ τὰς άλλας μᾶς εἶναι ἀδύνατον νὰ φροντίσωμεν, ἀφοῦ άλλως τε και οὐδεὶς ὑπάρχει λόγος. Εἶναι καιρός κάθε μία ἀπὸ ἡμᾶς νὰ συνειθίσῃ νὰ φροντίξῃ μόνη τής, χωρὶς τὴν ἐπέμβασιν τρίτων διὰ τὰς τοιαύτας μικρὰς ὑποθέσεις των. Παράθετομεν και πάλιν σήμερον τὸν πίνακα των ὄρων τής ἐγγραφῆς χάριν ἐκεῖνων, αἱ ὁποῖαι ἔτυχε νὰ μὴ τὰς προσέξουν εις τὰ δύο προηγούμενα φύλλα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κ. Μ. Α. Πειραιά Συνδρομή σας ελήφθη. Ευχαριστίας. Αναμέ-
νω.— Καν Αϊκ. Αργαστίλιον. Συνδρομή ελήφθη. Νέα ενεγράφη.
Ευχαριστίας. Απόδειξεις αποστέλλονται. Ολόκληρος ή σειρά των
Παιδικών Σκηνών αποτελούμενη από 10 τεύχη τιμάται δρ. 25. Δα
Μ. Κ. Ληξούριον. Συνδρομή σας ελήφθη. Θερμάς ευχαριστίας. Επε-
τρέψατε να σας αποδώσω τὰ ἴσα.— Καν Δ. Στ. Πάτρας. Δρ. 10
ελήφθησαν. Ευχαριστίας.— Καν Εί. Ο. Ε. Μινέτ-ελ-Γλάμ.— Συν-
δρομή σας ελήφθη. Ευχαριστίας.— Καν Ε. Γ. Φ. Αργαστίλιον. Σας
στέλλεται τὸ τῆς 1ης Ἰαν. Ἀλλά εἰς τὴν ἐπιστολὴν σας ὀμιλεῖτε διὰ
καθυστερούμενα, χωρὶς νὰ σημειώσετε καὶ τοὺς ἀριθμοὺς.— Δα Μ. Κ.
Α. Πύργον. Ἐλήφθη. Θερμάς ευχαριστίας. κ. Α. Β. Πύργον. Ἐλή-
φθη. Ευχαριστίας. Δα Εὐ. Π. Μ. Ἰθάκην. Δρ 10 ελήφθησαν. Εὐ-
χαριστίας. Συμμορφούμεθα ὀδηγίαις σας.— Δα Αϊ. Χ. Ληξούριον. Ἐ-
λήφθη. Ευχαριστίας.— Δα Ε. Σπ. Πάτρας. Ἐπιστολὴ σας μετὰ δρ.
45 ελήφθη. Θερμάς ευχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Ἐπειδὴ εἶχον
σταλῆ, ἡ σμμ. τῶν ζητ. ἀριθμ. εἶχε σχισθῆ. Ὅταν γράψετε, στεί-
λατε νέαν σημείωσιν —κ Εὐ Π. Τούρνο-Σεβερίνον. Ἐχετε δικαίον.
Τὸ δελτάριον ἀπηϋθύνετο πρὸς ἄλλην καὶ ἐξ ἀπροσεξίας ἐτέθη ὑμετέρα
ἐπιγραφή —κ. Μ. Ι. Κ. Καλάμας Χρήματα ελήφθησαν. Θερμὴν εὐ-
γνωμοσύνην δι' εὐγενεῖς φροντίδας. Συμμορφούμεθα ὀδηγίαις σας.—
Δα Π. Α. Κορώνην. Συνδρομὴ ελήφθη. Συμμορφούμεθα ὀδηγίαις σας.
—Καν Ε. Ι. Η. Γιούργεον. Φρ. χρ. 16 ελήφθησαν. Ευχαριστίας —
Καν Αϊ. Δ. Πειραιῶ. Δὲν ἐστάλη ἐνωρίτερον, διότι δὲν εἶνε εὐκολον
νὰ δαπανῶμεν δις σιδηροδρομικὰ 1 — 3 δρ. δι' εἰσπραξίν 5. Σεις βεβαίως
ἀνέρχεσθε εἰς Ἀθήνας. Ἡ τοὐλάχιστον ἔμπορεύσατε νὰ στείλετε τα-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΔΙΑΘΗΚΗ

Ἐγνώριζα τὸ νέο Ρενὲ δὲ Μπουρνέβάλ. Ἦταν ἀξιαγάπητος, ἂν
καὶ λιγὰ κ. μελαγχολικὸς πολὺ σκεπτικὸς καὶ ἐναντίος τῆς ὑποκρισίας
τοῦ κόσμου. Πολὺ συχνὰ ἐπαναλάθετο : Δὲν ὑπάρχουσε τίμιος ἄνθρω-
ποι ἢ καὶ ἂν ὑπάρχουσε ἡ τιμιότης τους εἶνε σχετικὴ.»
Ἐἶχε δύο ἀδελφοὺς τοὺς ὁποίους δὲν ἔβλεπε ποτὲ τοὺς κυρίους Κου-
ρούλ. Ἀπὸ τῆ διαφορά πού εἶχανε στ' ὄνομά τους τοὺς νόμιζα ἀπὸ ἄλλο
πατέρα. Πολλὰς φορές ὁμως μοῦ εἶπαν πῶς εἶχε συμβῆ μία παρά
ξενη ἱστορία σ' αὐτὴ τὴν οἰκογένεια, ἀλλὰ χωρὶς νὰ μοῦ πῶνε κα-
μιά λεπτομέρεια.
Αὐτὸς ὁ νέος μοῦ ἄρεσε πολὺ καὶ ἀμέσως γίναμμι καλοὶ φίλοι.
Μιά βραδιὰ πού φάγαμε μαζὴ οἱ δύο μας μονάχα, τὸν ρώτησα :
Ἐσὺ εἶσε ἀπὸ τὸν πρῶτον ἢ ἀπὸ τὸν δεύτερον γάμο τῆς μακαρίτισσας
μητέρας σου ; Τὸν εἶδα νὰ κιτρινίσῃ, ἔπειτα νὰ κοκκινίσῃ καὶ
ἔμεινε λιγα λεπτὰ χωρὶς νὰ πῆ λέξη, φαινότανε πολὺ ταραγμένος.
Ἐπειτα χαμογέλασε μὲ τὸ μελαγχολικὸ του καὶ γλυκὸ χαμόγελο, ὅπως
συνήθιζε καὶ μοῦ εἶπε : « Ἀγαπημένε μου φίλε, ἂν αὐτὸ δὲν σὲ πει-
ράζει, θὰ σοῦ διηγηθῶ πολὺ παράξενα πράγματα γιὰ τὴν καταγωγὴν
μου. Σὲ γνωρίζω γιὰ ἔξυπνον ἄνθρωπον, δὲν πιστεύω λοιπὸν νὰ βλαφτῆ
ἢ φιλιὰ μας ἀπ' ὅσα θὰ σοῦ πῶ, ἂν θὰ γίνονταν τὸ ἐναντίον δὲν θὰ
ἤθελα νὰ σὲ εἶχα πλέον φίλον.»
Ἡ μητέρα μου ἢ κυρία Κουρούλ ἦτανε μιὰ γυναῖκα ντροπαλὴ
καὶ ἤσυχη τὴν ὁποία ὁ κ. Κουρούλ παντρεύτηκε γιὰ τὴν προίκα της,
ὄλη τῆς ἢ ζωῆς ἦτανε μαρτύριο, ἢ λεπτὴ καὶ εὐαίσθητη ψυχὴ της
ὑπόφερε πολὺ ἀπὸ τὴν κακομεταχείρισήν ἐκείνου πού σήμερον ἔπρεπε
νὰ εἶνε πατέρας μου, σ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἔλεγε τίποτε καὶ ζούσε μέσα
σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, τὸ ὁποῖο πάντοτε βρισκόνταν σὲ κίνησιν ἂν τὰ
ποντικιάκια ἐκεῖνα πού τρυπνοῦνε κάτω ἀπὸ τὰ ἐπιπλα γιὰ νὰ μὴν
τὰ δῆ κανεὶς ἔβλεπε τοὺς ἄνθρώπους μετ' ἀνήσυχια καὶ λαμπερὰ μάτια
της, μάτια ἀνθρώπου τρομαγμένου, τὸν ὁποῖο δὲν ἀφήνει ποτὲ ὁ φό-
βος. Καὶ ὁμως ἦτανε ὁμορφῆ, πολὺ ὁμορφῆ.
Μεταξὺ στοὺς φίλους τοῦ κυρίου Κουρούλ, οἱ ὁποῖοι ἤρχονταν

χυδρομικῶς : Καν Ρ. Α. Π. Husi Δὲν ἐννοῶ τί συμβαίνει. Ὁ ἀ στα-
λοῦν καὶ πάλιν.—Καν Δ. Στ Πάτρας. Αἱ συνδρομαὶ καὶ τῶν δύο
ελήφθησαν. Ἀποδείξεις αποστέλλονται διὰ τῶν εἰδικῶν ἀνταποκριτριῶν
μας.— Δα Χ. Κ. Σαμψοῦντα. Συνδρομὴ σας ελήφθη. Ευχαριστίας.
— Καν Χ. Φρ. Πάτρας. Συνδρομὴ ελήφθη. Ευχαριστίας. —
κ. Μ. Κ. Καλάμας. Καν Μ. Ι. Ν. Γύθειον. Ἀποστέλλονται ἀπὸ 1ης
Ἰαν. Ἐχετε δικαίον. Εἶχε συμβῆ λάθος εἰς τὴν διεκπεραιώσιν. Δα
Ε. Χρ. Λευκωσίαν. Ἐπιστολὴ σας μετὰ φρ. χρ. 48 ελήφθη. Θερμάς
ευχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα Γράφομεν. Καν Α. Φ. Βάρναν Ἐπι-
στολὴ σας μετὰ φρ. 79 ελήφθη. Θερμοτάτην εὐγνωμοσύνην. Γράφο-
μεν.—Κον Ι. Π. Βῶλον. Πωλοῦμεν. Ἀλλὰ δὲν ἔχομεν ὅλην τὴν σει-
ράν. Ἐκαστος τόμος δρ. 6. Κον Α. Ι. Δ. Πετλέον Ὁ ζητούμενος
ἀριθ θὰ σὰς σταλῆ Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ὑπάρχει τόση αὐστηρότης εἰς
ζήτημα μόνον ἡμερῶν. Ἐβράδυνεν ἡ ἀποστολὴ, διότι ἀντὶ Πετλέον
Φθιώτιδος εἶχε σημειωθῆ Ἐθῶν. συνεπῶς τὰ πρῶτα φύλλα ἀπε-
στάλησαν εἰς Ἐθῶς.—Καν Κ. Ι. Κέαν Ευχαριστίας θερμάς.—Φύλλα ἀ-
ποστέλλονται. Συνδρομὴν ταχυδρομικῶς Κον Α. Φ. Βῶλον. Σ. Γ. Κ.
ἐνεγράφη. Τὰ φύλλα θὰ τῆς σταλοῦν ἀπὸ 1ης Ἰαν. 1904. Δα Μ. Α.
Θεσσαλονικὴν. Λαμβάνετε ζητηθέντα ταχυδρομικῶς.—Καν Α. Φ.
Πειραιῶ Ἐλήφθη Θερμάς ευχαριστίας ἀποδείξεις αποστέλλεται. Καν
Ε. Δ. Πάρον. Ἐλήφθη. Ευχαριστίας. Δα Ε. Π. Πάτρας. Ἐλήφθη.
Εἶνε ὀλίγον δύσκολον νὰ διορθώνεται ἐκάστοτε ἡ ταινία. Ἀλλως τε ὁ
τίτλος δὲν ἀδικεῖ. Μάλιστα προδίδει ἀνωτέραν βαθμίδα. Καν Χ. Κ.
Τύρναβον Ἐλήφθησαν ἀμφότερα. Φύλλα ἐστάλησαν εἰς νέαν συνδρο-
μῆτριαν. Γράφω προσεχῶς. Δα Μ. Π. Μόναχον. Ἐβράδυνα ἐλπίζουσα
νὰ εὐρω καιρὸν νὰ γράψω. Στείλατέ το ἀφοῦ εἶνε ὥραϊον.

ταχτικὰ στὸν πύργο. ἦτανε ἕνας παλιὸς ἀξιωματικὸς, τοῦ ἵππικοῦ,
χῆρος, τρομερὸς ἄνθρωπος, τρυφερὸς καὶ ἄγριος, ἄξιος γιὰ τίς ποῖο με-
γάλες ἀποφάσεις, ὁ κύριος Μπουρνέβάλ, τοῦ ὁποῖου ἔχω τ' ὄνομα.
Ἦτανε ψηλὸς καὶ ἀδύνατος μὲ μεγάλα μαῦρα μουστάκια. τοῦ μοιάζω
πολὺ Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε πολὺ μελετήσει καὶ δὲν σκέπτονταν ὅ-
πως οἱ ἄλλοι τῆς θέσης του.
Ἀγάπησε τὴν μητέρα μου, καὶ καθὼς φαίνεται ἀγαπήθηκε ἀπὸ
ἑαίνην. Ἡ ἀγάπη αὐτὴ ἔγινε τόσον μυστικὴ πού κανεὶς δὲν τὴν
ὑποψιάστηκε. Ἡ δύστυχη γυναῖκα μελαγχολικὴ καὶ ὀλομόναχη, τὸν
ἀγάπησε μὲ ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς της, καὶ συμπερίστηκε τίς ἰδέες
του καὶ τίς θεωρίας του, γιὰ τὸ ἐλεύθερον αἰσθημα' ἄλλ' ἔπειδὴ ἦτανε
τόσο φοβισμένη, πού ποτὲ δὲν τολμοῦσε νὰ μιλήσῃ δυνατὰ, γιὰ αὐτὸ
κράτησε ὅλα τὰ αἰσθηματὰ της κλεισμένα μέσα στὴν καρδιά της ἢ
ὅποια δὲν ἄνοιξε ποτὲ. Τὰ δύο ἀδέρφια μου ἦτανε σκληροὶ γιὰ αὐτὴν, ὅπως
ὁ πατέρας τους, δὲν τὴν περιποιόντουσαν ποτὲ καὶ συνιθισμένοι νὰ τὴν
βλέπουνε νὰ μὴ λογαριάζεται διόλου στὸ σπίτι τὴν μεταχειρίζονταν
ὡς ὑπέρτερον. Ἡμῶν τὸ μονάχο παιδὶ τῆς τὸ ὁποῖο τὴν ἀγάπησα
καὶ πού ἀγάπησε καὶ ἐκείνη.
Πέθανε, ἤμῶν τότε δέκα ὀκτὼ χρόνων. Πρέπει νὰ προσθέσω γιὰ
νὰ ἐνοήσῃς ὅτι θὰ σοῦ πῶ, πῶς ἡ μητέρα εἶχε διατηρήσῃ τὸ δικαίω-
μα νὰ κἀνῃ ὅτι θέλει μέρος τῆς περιουσίας της ἀφοῦ πεθάνει καὶ εἶχε
κἀμῃ τὴν διαθήκην της. Μὰς εἰδοποίησε λοιπὸν ὁ δικηγόρος της πῶς
εἶχε τὴ διαθήκην της καὶ μὰς προσέκλισε νὰ μὰς τὴν διδάσῃ.
Τὸ θυμάμμι αὐτὸ ἂν νὰ ἦτανε χτές. Ἦτανε μιὰ σκληρὴ μεγαλο-
πρεπῆς, δραματικὴ, πρῆριεργῆ, τὴν ὁποία ἔκανε ἡ τελευταία ἐπανα-
στατικὴ θῆληση τῆς πεθαμένης αὐτῆς, ἡ φωνὴ αὐτῆς τῆς ἐλευθερίας, ἡ
ἐκδοικὴ αὐτὴ ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ τάφου, τῆς γυναῖκας ἐκείνης πού
ἐμαρτύρησε ἀπὸ τὰ ἦθη μας, ὅσο ζούσε, καὶ ἡ ὁποία ἀπὸ τὸν κλεισ-
μένο τάφο της, φώναζε ἀπελπισμένα πρὸς τὴν ἐλευθερίαν.
Ἐκείνος πού νόμιζα πῶς ἦτανε πατέρας μου καὶ τὰ δύο ἀδέρφια
περίμεναν ἤσυχον στά καθίσματά τους, ὁ κύριος Μπουρνέβάλ, πού ἦτανε
ἐπίσης προσκαλεσμένος ἤρθε καὶ στάθηκε πίσω μου. Ἦτανε πολὺ
συγκινημένος, βέβαια περίμενε, ἐκεῖνον πού ἔμελλε νὰ γίνῃ.
Ὁ συμβολαιογράφος ἔκλεισε τὴν πόρτα μετ' ὁ κλειδὶ καὶ ἄρχισε νὰ
διαβάξῃ, ἀφοῦ πρῶτα ξεσφράγισε τὸ φάκελλο καὶ εἶδει πῶς ἡ σφραγι-
δες ἦτανε ἄγχιγτες.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Κεῖκ Ἀσπρίζετε 70 δρ βούτυρο μὲ 70 δρ. ζάχαρι ψιλῆ, ἔπειτα
προσθέτετε ὀλίγον κατ' ὀλίγον 140 δρ. φραῖνα Τεργέστης. Κτυπάτε
χωριστὰ 3 κίτρινα καὶ 3 ἄσπα αὐγῶν καὶ τὰ ἀνακατόνετε εἰς τὴν ζύ-
μην σας. Προσθέτετε ἔπειτα 1 κουταλάκι γαρύφαλα κοπανισμένα, 1
κουταλάκι κανέλα 2 κουταλάκια σόδα, λυωμένη μέσα εἰς ὀλίγο γάλα,
καὶ 1 φλιτζάνι σταφίδα ἄσπρες καὶ 1 φλ. μαύρες, κίτισμένες μὲ τὸ μα-
χαίρι. Ἀνακατόνετε καλὰ τὸ μίγμα σας, ἀλοιφετε μίαν φόρμαν, καὶ
τὸ θέτετε μέσα καὶ τὸ στέλλετε εἰς τὸν φούρνον.

ΛΑΡΥΓΓΙΚΑΙ ΩΤΙΚΑΙ ΚΑΙ ΡΙΝΙΚΑΙ ΝΟΣΟΙ

Ὁ ὑφηγητὴς τῆς λαρυγγολογίας, ὠτολογίας καὶ ριнологίας ἐν τῷ
Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ κ.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΥΤΑΡΙΟΛΟΣ

σπουδάσας εἰδικῶς ἐπὶ τετραετίαν τοῦ ἐξαινωτέρου κλάδους ἐν ταῖς διαση-
μοτέραις κλινικαῖς καὶ νοσοκομείοις Βιέννης, Παρισίων, Βερολίνου, Λον-
δίνου καὶ Βρυξελλῶν, ἐφαρμόζει τὰς νεωτάτας καὶ ριζικὰς καλουμένας
θεραπευτικὰς μεθόδους. Ἐγχειρήσεις ἀναίμακτοι καὶ ὅλως ἀνώδυνου.
27 Ὅδὸς Πανεπιστημίου 27
Ὁραὶ ἐπισκέψωε 9—11 καὶ 3—5 ἡ2.

Ἡ ἀπόδειξι σας εἶνε ἀπὸ 1ης Μαρτ. Τὰ 4 φρ. διετέθησαν ὑπὲρ
τῆς ὄρφανῆς μελονόμου. — Δα Μ. Στ. Σύρον. Συνδρομὴ σας 904 ἐ-
λήφθη. Ἀπόδειξιν θὰ λάβετε παρὰ τῆς αὐτοῦ ἀντιπροσώπου μου. Καν
Ε. Α. Ναύπακτον. Εὐθὺς ὡς ἐκδοθῆ τὸ Νέον Συμβόλιον, θὰ τὸ λά-
βετε. Συνδρομὴ σας ελήφθη. Ευχαριστίας. Κον Α. Γ. Σπ. Κάρρον
Συνδρομὴ σας ελήφθη. Ευχαριστίας. Ἡμερολόγια δὲν ἐξεδόθησαν ἐφέ-
τος. Καν Χ. Κ. Τύρναβον. Ἐπιστολὴ μετὰ χρημάτων ελήφθη. Φύλλα
ἀπεστάλησαν εἰς νέας συνδρομητριάς. Ευχαριστώ θερμῶς δι' εὐγενεῖς
φροντίδας εὐθὺς ὡς εὐρω καιρὸν θὰ γράψω Καν Ε. Π. Φ. Καθέρναν. Ἐλήφθη-
σαν. Ευχαριστίας. Χειραφετημένη ἀποστέλλεται.—Καν Α. Δ. Βάρ-
ναν. Ευχαριστίας διὰ συγχαρητήρια. Βεβαίως ὅπου εἶνε ριζωμένοι τὸ
κακὸν δὲν θεραπεύεται. Ἀλλὰ διὰ τὴν γενεάν ὅπου μορφώνεται σήμε-
ρον ὁ σπόρος τῆς ἀληθείας δὲν χάνεται. Κον Α. Π. Husi. Ἐλήφθη
Ευχαριστίας.— Κον Σ. Ρ. Ἡράκλειαν. Διὰ τὸν δὲν εἰδοποιήσατε ἐνωρί-
τερον στέλλονται, ὡς καὶ νέας συνδρομητριάς. Ἡ Χειραφετημένη καὶ ἡ
Μάγισσα δύνανται νὰ σταλοῦν εἰς τὸ προξενεῖον, ὅποθεν τὰς λαμβάνετε
ἀσφαλῶς Δα Μ. Ζ. Σύρον. Δρ. 90 ελήφθησαν. Θερμοτάτας ευχαρι-
στεῖς δι' εὐγενεῖς φροντίδας.

Ἡ ἰατρὸς κ. Ἀνθῆ Βασιλιάδου, μαιευτὴρ καὶ γυναικολόγος τῆ
Maternité τῶν Παρισίων, ἀναλαμβάνει πᾶσαν γυναικολογικὴν καὶ
μαιευτικὴν θεραπείαν. Δέχεται ἀσθενεῖς εἰς τὴν οἰκίαν της κατὰ τὰς
μεταμεσημβρινὰς ὥρας.
Ὅδὸς Διδότου ἀριθμὸς 19.

Ἐξαφνα ὁ φίλος μου σταμάτησε. σηκώθηκε, ἔπειτα πῆγε καὶ πῆ-
ρε ἀπὸ τὸ γραφεῖό του ἕνα παλῶ χαρτὶ καὶ τὸ ἄνοιξε, τὸ φίλησε πολ-
λὸ, καὶ μοῦ εἶπε. Αὐτὴ εἶνε ἡ διαθήκην τῆς πολυαγαπημένης μητέρας
μου.
ἘΥπογράψω Ἄννα-Κατερίνα, Ματίλδη δὲ Κρουαλλῆ, νόμιμη γυ-
ναῖκα τοῦ Γιάννη Λεοπόλδου-Ἰωσήφ δὲ Κουρούλ, γερῆ καὶ στὸ μυαλὸ
καὶ στὸ σῶμα, τίς τελευταῖες θελήσεις μου.
Ζητῶ πρῶτα συγχώρησιν στὸ Θεὸ, καὶ ἔπειτα στὸν ἀγαπημένο μου
γιὸ Ρενέ, γιὰ ὅτι θὰ κάμω. Ὑπόφερα ὅλη μου τὴ ζωὴ Ὁ ἄνδρας
μου μὲ πῆρε ἀπὸ συμφέρον' ἔπειτα μὲ περιφρονοῦσε, μὲ κακομεταχει-
ρίζετο, μὲ ἀπατοῦσε ἀδιάκοπα. Τὸν συγχωρῶ, μὰ δὲν τοῦ χρωστῶ
τίποτα.
Οἱ πρῶτοί μου γιοὶ δὲν μὲ ἀγάπησαν διόλου, δὲν μὲ περιποιήθη-
καν' μόλις μὲ μεταχειρίσθηκαν ὡς μητέρα, δὲν χρωστῶ καὶ σ' αὐ-
τοὺς τίποτα. Τὰ δεσμὰ τοῦ αἵματος δὲν ὑπάρχουσε χωρὶς τὴν καθημε-
ρινὴ ἀγάπην ἕνα ἀχάριστο παιδὶ εἶνε χειρότερον ἀπὸ ἕνα ξένο, εἶνε ἔνο-
χος, γιὰτὶ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ εἶνε ἀδιάφορος γιὰ τὴν μητέρα του.
Πάντοτε ἔτριμα μπρὸς τοὺς ἀνθρώπους, μπρὸς στοὺς νόμους του εἰς τῆς
ἀπάνθρωπος συνήθειάς τους. Μπρὸς τὸν Θεὸ δὲν φοβάμμι πλέον τίπο-
τα. Πεθαιμένη ρίχνω ἀπὸ πάνω μου τὴν φριχτὴ ὑποκρισία' τολμῶ νὰ
πῶ τὴ σκέψην μου, νὰ ὁμολογήσω καὶ νὰ υπογράψω τὸ μυστικὸ τῆς
καρδιάς μου.
Λοιπὸν, ἀρίνω παρκακαθήκην ὅλο τὸ μέρος τῆς περιουσίας μου, τὸ
ὁποῖο ὁ νόμος μ' ἀφίνει ἐλευθερὰν νὰ κάμω ὅτι θέλω, στὸν πολυαγα-
πητὸ μου φίλον, Πέτρο δὲ Μπουρνέβάλ, γιὰ νὰ τὸ δώσῃ ἔπειτα στὸν
ἀγαπητὸ γιοῦ μας Ρενέ. Κεὶ μπροστὰ στὸν ἀνώτατον κριτὴν πού μ'
ἀκούει λέω, πῶς θὰ εἶχα κταραστῆ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴ ζωὴ ἂν δὲν
εἶχα ἀπαντήσῃ, τὴ μεγάλη ἀγάπην καὶ τὴν ἀληθινήν τοῦ φίλου μου.
Τὰ δύο μου πρῶτα παιδιὰ ἔχουσε πατέρα τὸν κύριον Κοσοῦλ, μονά-
χα ὁ Ρενέ ἔχει τὸν κ. Μπουρνέβάλ.
Παρακαλῶ τὸν Κύριον τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς τύχης τους νὰ προ-
φυλάξῃ τὸ πατέρα καὶ τὸ γιοῦ ἀπὸ τῆς κοινωνικῆς προλήψεως καὶ νὰ
τοὺς ἀφήσῃ ἀγαπημένους ὡς τὸ θάνατό τους καὶ νὰ μ' ἀγαποῦνε καὶ
ἐμένα καὶ μέσα στὸν τάφο μου.
Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία μου σκέψην καὶ ἡ τελευταία μου ἐπιθυ-
μία.
«Ματίλδη δὲ Κρουαλλῆ»

Ὁ κ. δὲ Κουρούλ, σηκώθηκε καὶ εἶπε : « Αὐτὴ εἶνε ἡ διαθήκην
μιὰς τρελλῆς !» Τότε ὁ κ. δὲ Μπουρνέβάλ προχώρησε ἕνα βῆμα καὶ μὲ
φωνὴ δυνατὴ εἶπε : « Ἐγὼ ὁ Σιμών δὲ Μπουρνέβάλ, βεβαιῶν πῶς αὐ-
τὴ ἡ διαθήκην δὲν λείει παρὰ τὴν καθαρὴ ἀλήθειαν.
Εἶμαι ἔτοιμος νὰ τὸ ἀποδείξω μὲ τὰ γράμματα ὅπου ἔχω». Τότε
ὁ κύριος δὲ Κουρούλ τὸν ἐπλησίασε. Νόμισα πῶς θὰ πιάνονταν. Ἐ-
μειναν ἐκεῖ ψηλοὶ καὶ οἱ δύο, ὁ ἕνας χοντρός, ὁ ἄλλος ἀδύνατος, ἀνή-
συχοι. Ὁ ἄντρας τῆς μητέρας μου εἶπε τραυλίζοντας : « Εἶσαι ἕνας
ἄθλιος !» Ὁ ἄλλος ἐπρόσθεσε μὲ τὸ ἴδιον ὄφος : « Θὰ ξαναἰδωθοῦμε ἄλ-
λοῦ, κύριε» θὰ σὰς εἶχα μπατσισεὶ καὶ καλεσεὶ σὲ μονομαχίαν ἀπὸ πολ-
λὸ ποῖο πρὶν, δὲν φρόντιζα περισσότερο ἀπὸ ὅλα τ' ἄλλα γιὰ τὴν ἡ-
συχίαν, ὅταν ζούσε, τῆς δύστυχης ἐκείνης γυναῖκας, τὴν ὁποίαν ἐκάνατε
νὰ ὑποφέρῃ τόσο.»
Ἐπειτα γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου : « Εἶστε ὁ γιοῦς μου, θέλετε νὰ
μ' ἀκολουθήσετε ; δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὰς πάρω μὲ τὴν βίαν,
ἀλλὰ τὸ πένρω ἂν θέλετε νὰ μ' ἀκολουθήσετε.»
Τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι, χωρὶς ν' ἀποκριθῶ καὶ ἐρύγαμε μαζὴ. Ἡμῶν
βέβαια μιστρελλος.
Δύο μέρες ἀργότερα ὁ κ. δὲ Μπουρνέβάλ σκότωσε στὴ μονομαχίαν
τὸν κ. δὲ Κουρούλ. Τ' ἀδέρφια μου ἀπὸ φόβου γιὰ τὸ φοβερό σκάν-
δαλο σιώπησαν. Τοὺς ἔδωκα καὶ τὰ δέχτηκαν, τὴ μιστὴ περιουσία,
πού μ' ἄφησε ἡ μητέρα μου.
Ὁ κύριος Μπουρνέβάλ πέθανε πρὸ δέκα χρόνων. Δὲν παρηγορή-
θηκα ἀκόμη.
Σηκώθηκε, ἔκανε μερικὰ βήματα ἔπειτα ἤρθε καὶ στάθηκε μπρο-
στὰ μου : « Ἐ λοιπὸν, ἔχω τὴν ἰδέαν πῶς ἡ διαθήκην τῆς μητέρας μου
εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα πράγματα, τὰ νόμιμα, τὰ πλέον μεγάλα
πού μπορεῖ νὰ κἀνῃ μιὰ γυναῖκα. Δὲν εἶσθε αὐτῆς τῆς γνώμης.
Τοῦ ἔδωκα καὶ τὰ δύο χέρι μου : « Ναι, βέβαια, φίλε μου.»
Guy de Maupassant.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΑΝΕΙΟΝ ΚΤΗΜΑΤΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ ΦΚΣΤ' ΤΗΣ 11 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1859 ΚΑΙ ΒΥΞΑ' ΤΗΣ 8 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1897

ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΕΙΣ ΤΡΑΠΕΖΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΡ. 20.500,000

ΔΙΗΡΜΕΝΟΝ ΕΙΣ 205000 ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 100 ΕΚΑΣΤΗΝ ΕΠΙ ΤΟΚΩ ΕΤΗΣΙΩ ΠΡΟΣ ΔΡ. 2 1/2 0/0 ΜΕΤΑ ΛΑΧΝΩΝ

ΣΥΝΟΛΟΝ ΤΩΝ ΚΑΤΑΒΛΗΤΕΩΝ ΛΑΧΝΩΝ ΔΡ. 10.925.000

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΗΜΟΣΙΑΝ ΕΓΓΡΑΦΗΝ 105.000 ΟΜΟΛΟΓΙΩΝ

Τιμή εκδόσεως καθ' ὁμολογίαν δρ. 100.—
Χαρτόσημον " 0.50

Σύνολον δραχμαί	100,50	καταβλητέα κατά δόσεις ως εξής:
Α'. δόσις δρ.	25,50	κατά τὴν ἐγγραφήν ἀπὸ 10 μέχρις 20 Μαρτίου 1904.
Β'. " "	25	ἀπὸ τῆς 1ης μέχρι τῆς 5ης Μαΐου 1904.
Γ'. " "	25	ἀπὸ τῆς 1ης μέχρι τῆς 5ης Σεπτεμβρίου 1904.
Δ'. " "	25	ἀπὸ τῆς 1ης μέχρι τῆς 5ης Νοεμβρίου 1904.

δρ. 100,50

Οἱ προτιμώστες δύνανται νὰ καταβάλωσιν ὁλόκληρον τὸ ἀντίτιμον κατὰ τὴν ἐγγραφήν ἐπὶ ἐκπτώσει δρ. μιᾶς, ἢ τοῖς ἀντιδραχμῶν 99 50 00.

Αἱ ἐγγράφαί γίνονται δεκταὶ ἀπὸ τῆς 10ης μέχρι τῆς 20ῆς Μαρτίου 1904.

Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῆς ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.
ἸΟΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ LIMITED.
ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΑΘΗΝΩΝ.
ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ τῆς ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις παρὰ πᾶσι τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, τῆς ΙΟΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ LIMITED καὶ τῶν ἐτέρων ἀνωτέρω Τραπεζῶν.

Κατὰ τὰς ἐν Ἀθήναις παρὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἐνεργουμένης ἐγγραφῆς γίνονται πληρωμαὶ δεκταὶ καὶ εἰς ἐπιταγὰς τραπεζικὰς ὄψεως ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰς χρυσόν, τῆς τιμῆς κανονιζομένης κατὰ τὴν ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ Ἀθηνῶν τιμὴν τοῦ ἐξωτερικοῦ συναλλάγματος.

Ἐγγράφαί γίνονται ἐπίσης δεκταὶ ἀπὸ σήμερον δι' αἰτήσεων ἢ δι' ἐπιστολῶν πρὸς τὸ ἐν Ἀθήναις Κατάστημα τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, συναποστελλομένου τοῦ ἀντιτίμου τῆς πρώτης δόσεως ἢ τοῦ ὅλου ἀντιτίμου τῶν ἐγγραφομένων ὁμολογιῶν.

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἀντιτίμου γίνεται διὰ τραπεζικῶν ἢ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν.

Ἐγγράφαί γίνονται δεκταὶ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ μόνον ἐπὶ καταβολῇ κατὰ τὴν ἐγγραφήν δρ. 99,50 διὰ τὸ ὅλον τίμημα ἐκάστης ὁμολογίας δι' ἐπιστολῶν πρὸς τὴν Διοίκησιν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἀθήνας, συναποστελλομένης ἐπιταγῆς ὄψεως τραπεζικῆς ἐπὶ Ἀθηνῶν εἰς τραπεζικὰ γράμματα ἢ ἐπὶ Λονδίνου, Παρισίων ἢ Βερολίνου εἰς χρυσόν. Τὰς εἰς χρυσόν ἐπιταγὰς ἢ Ἐθνικῆς Τραπεζῆς θέλει τρέψει εἰς τραπεζικὰ γράμματα ἐπὶ τῆς τιμῆς τοῦ ἀνταλλάγματος τῆς ἡμέρας τῆς λήψεως, ἀποστελλομένου λογαριασμοῦ τῷ ἐγγραφομένῳ.

Κατὰ τὴν ἐγγραφήν παραδοθήσονται τοῖς ἐγγραφομένοις προσωριναὶ ἀποδείξεις, ἀνταλλαχθῆσόμεναι δι' ἀνώνυμον προσωρινὸν τίτλον κατὰ τὴν καταβολὴν τῆς δευτέρας δόσεως, ὅτε θέλωσι παραδοθῆναι οἱ προσωρινοὶ ἀνώνυμοι τίτλοι ἐτελῶς ἐξωφλημένοι καὶ πρὸς τοὺς καταβαλόντας ὁλόκληρον τὸ τίμημα ἀπ' ἀρχῆς.

Οἱ ὀριστικοὶ ἀνώνυμοι τίτλοι παραδοθήσονται τοῖς ὁμολογιούχοις κατὰ τὴν καταβολὴν τῆς τελευταίας δόσεως ἐπὶ ἐπιστροφῇ τοῦ προσωρινοῦ ἀνώνυμου τίτλου. Κατὰ τὴν προθεσμίαν τῆς πληρωμῆς τῆς τελευταίας δόσεως παραδοθήσονται οἱ ὀριστικοὶ ἀνώνυμοι τίτλοι καὶ πρὸς τοὺς καταβαλόντας ἀπ' ἀρχῆς τὸ ὅλον τίμημα τῶν ὁμολογιῶν.

Εἰς τοὺς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐγγραφομένους ἀποστέλλονται αἱ ἀποδείξεις τῆς ἐγγραφῆς. Τοὺς προσωρινούς καὶ ὀριστικούς ἀνώνυμους τίτλους ὀφείλουσιν οὗτοι νὰ παραλάβωσιν ἐν Ἀθήναις παρὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, εἰδὼν δὲν προτιμῶσι νὰ καταθέσωσι τοὺς τίτλους τούτους πρὸς φυλάξιν εἰς τὸ ταμεῖον τῶν τίτλων τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἐπὶ ἀποστολῇ πρὸς αὐτοὺς τῆς σχετικῆς ἀποδείξεως καταθέσεως.

Πρώτη Κλήρωσις μετὰ λαχνῶν τῆ 1 Ἰουνίου 1904

ταύτης δὲ καὶ τῶν ἐπομένων κληρώσεων τοῦ 1904 μετέχουσι καὶ οἱ προτιμώστες τὴν κατὰ δόσεις καταβολὴν τοῦ ἀντιτίμου, εἰδὼν κατέβαλον πρὸ τῆς κληρώσεως πάσας τὰς πρὸ τῆς χρονολογίας τῆς κληρώσεως ληξιπροθέσμως δόσεις.

ΟΡΟΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΤΟΥ ΔΑΝΕΙΟΥ

Ἐν ὑπερῆμερίᾳ περὶ τὴν καταβολὴν μιᾶς, ἢ καὶ πλειόνων δόσεων, οἱ ὁμολογιούχοι βαρύνονται διὰ τόκου ὑπερῆμερίας πρὸς 5 0/0 κατ' ἔτος.
Ἐὰν αἱ καθυστερούμεναι δόσεις δὲν καταβληθῶσι μετὰ τῶν ὀφειλομένων

τόκων ὑπερῆμερίας τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1905, ἢ ἢθεῖσα προσωρινῆ ἀποδείξις ἢ ὁ ἐκδοθεὶς προσωρινὸς τίτλος δὲν μετῆ των κληρώσεων, καὶ ἀποβαίνουσιν αὐτοδικαίως ἀκυροὶ, τὸν δὲ ὀριστικὸν τίτλον ἢ Ἐθνικῆ Τραπεζῆς δικαιοῦται ἀνευ εἰδοποιήσεώς τινος τοῦ ὁμολογιούχου νὰ ἐκποιήσῃ διὰ δύο μεσιτῶν ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ Ἀθηνῶν διὰ λογαριασμὸν τοῦ ὁμολογιούχου, ἀφοῦ δὲ πληρωθῇ αὐτῇ ἐκ τοῦ τιμήματος ὀφειλόμενον μέρος τοῦ ἀντιτίμου μετὰ τῶν τόκων διὰ συμφητισμοῦ ἐπιτευχθέντος τιμήματος, τὸ τυχὸν ὑπόλοιπον καταθέτει παρ' ἑαυτῆς εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ καθυστερήσαντος ἐπὶ προσαγωγῇ καὶ παραδόσει προσωρινῆς ἀποδείξεως ἢ τοῦ προσωρινοῦ τίτλου.

Οἱ παραδοθήσόμενοι τοῖς ὁμολογιούχοις ὀριστικοὶ ἀνώνυμοι τίτλοι βαρύνονται πρὸς ἡμέραν τὰ μέχρι ἐξωφλήσεως τοῦ δανείου ἐτήσια τοκομερίδια πρὸς δρ. 2 1/2 ἑκάστον, τοῦ τόκου ἐπὶ τῶν ὁμολογιῶν ἀρχομένου ἀπὸ Ἰανουαρίου 1905.

Αἱ κληρούμεναι εἰς τὸ ἄρτιον ὁμολογία ἐξοφλοῦνται κατὰ τὴν λήξιν πρώτου μετὰ τὴν κλήρωσιν τοκομεριδίου μετὰ τοῦ τοκομεριδίου τούτου. Πληρωμὴ τῶν λαχνῶν γίνεται τῶν μὲν κληρουμένων κατὰ τὴν Α'. ἐξοφλίαν τῆ 30 Ἰουνίου, τῶν δὲ κληρουμένων κατὰ τὴν Β'. ἐξαμηνίαν τῆ 30 Δεκεμβρίου ἐκάστου ἔτους. Εἰς τὰς μετὰ λαχνοῦ κληρουμένας ὁμολογίας καταβάλλεται πρὸς ἐξόφλησιν μόνον ὁ λαχνός.

Ἡ πληρωμὴ τῶν εἰς τὸ ἄρτιον ἢ μετὰ λαχνοῦ ἐξοφλητέων ὁμολογιῶν γίνεται ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ τοῦ τίτλου τῆς ὁμολογίας, φέροντος προσηρτημένα πάντα τὰ μεταγενεστέρως λήξεως τῆς ὠρισμένης διὰ τὴν πληρωμὴν ἡμερομηνία. Τὰ ἐλλείποντα ἐκ τῶν τοκομεριδίων τούτων ἐκπίπτουνται εἰς πληρωτέου κεφαλαίου ἢ λαχνοῦ.

Ἡ ὑπηρεσία τοῦ δανείου γίνεται παρὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς καὶ τοῖς ὑποκαταστήμασιν αὐτῆς.

Αἱ ἐκάστοτε κληρώσεις, ὧν μετέχουσιν ἀπ' ἀρχῆς αἱ 205,000 ὁμολογίαι ἐνεργηθῆσονται κατὰ τοὺς συνημμένους πίνακας.

Αἱ κληρώσεις γίνονται δημοσίᾳ ἐν τῇ Στοᾷ τοῦ ἐν Ἀθήναις Καταστήματος τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ἐνώπιον τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, συμπαραισταμένου τοῦ Γραμματέως Ἐπιτρόπου καὶ Ἐπιτροπῆς ποτελουμένης ἐκ τοῦ Προέδρου τοῦ Ἑλεγκτικοῦ Συνεδρίου, τοῦ Προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου, τοῦ Νομάρχου Ἀττικῆς καὶ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς.

Οἱ κληροὶ θέλωσι τοποθετηθῆναι ἐντὸς κληρωτίδος πρὸ τῆς πρώτης κληρώσεως μετὰ προηγουμένην ἐξέλεξιν ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Τραπεζῆς τοῦ Βασιλικοῦ Ἐπιτρόπου καὶ τῆς ἐν τῇ προηγουμένη παραγράφῳ ἀνω μέρους Ἐπιτροπῆς.

Μετ' ὅ τῃ κληρωτίς κλείεται διὰ δύο κλειδῶν, ὧν τὴν μίαν φυλάττει ὁ Διοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς καὶ τὴν ἑτέραν ὁ Βασιλικὸς Ἐπιτροπὸς καὶ σφραγίζεται διὰ τῶν σφραγίδων τοῦ Ἑλεγκτικοῦ Συνεδρίου, τῆς Νομικῆς Σχολῆς Ἀττικῆς, τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς καὶ τοῦ παραπροέδρου τῆς Βασ. Ἐπιτροπῆς.

Καθ' ἐκάστην κλήρωσιν ἀνοίγεται ἡ κληρωτίς μόνον μετὰ προηγουμένης βεβαίωσιν τοῦ ἀλυμάντου τῶν σφραγίδων ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω Ἐπιτροπῆς σφραγισμένη καὶ κλεισμένη αὐθις μετὰ τὸ πέρας τῆς κληρώσεως.

Τὸ δάνειον ἐξοφληθῆσεται ἐντὸς πενήτηντα πέντε ἐτῶν ἐπὶ τῇ βῆσιν οἰκείου χρεωλυτικοῦ πίνακος, τῶν εἰς τὸ ἄρτιον ἐξοφλουμένων ὁμολογιῶν κληρουμένων κατὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 1 Δεκεμβρίου ἐκάστου ἔτους. Ἡ κληρωσις ὁμολογιῶν εἰς τὸ ἄρτιον θέλει γίνεαι τῆ 1 Δεκεμβρίου 1908.

Ἐὰν ἐγγραφῶσιν ὁμολογία πλειονεστῶν ἐκδιδομένων εἰς δημοσίαν ἐπιφύλαξιν 105,000, ἡ Διοίκησις τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἐπιφυλάσσει ἑαυτῇ δικαίωμα τῆς κατανομῆς, ἐνεργηθησομένης πρὸ τῆς προθεσμίας τῆς δόσεως.

Ἡ καταβολὴ τῶν ἐπομένων τῆ πρώτης δόσεων καὶ ἡ παράδοσις προσωρινῶν καὶ τῶν ὀριστικῶν τίτλων γενήσεται κατ' ἐπιλογὴν τοῦ φέντος ἢ παρὰ τῶ ἐν Ἑλλάδι καταστήματι, ἔνθα ἐγένετο ἡ ἐγγραφή κατὰ τὸ κεντρικὸν κατάστημα τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς.

Κατὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν προσωρινῶν τίτλων πρὸς τοὺς ὀριστικοὺς τίτλους δύνανται ὅπως μὴ τηρήσῃ τὴν ταυτότητα τῶν ἀριθμῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 14 27 Φεβρουαρίου 1904.

Ὁ Διοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς
Σ. ΣΤΡΕΪΤ